

Aegidius

časopis farnosti svatého Jiljí

pro Jirkov a okolí, březen 2009 (č.60)

**Jarní tábor v Jítravě se
vydařil!**

Svátky v březnu:

7.3. Perpetua a Felicita, mučednice

8.3. Jan z Boha, zakladatel ošetřovatelského řádu Milosrdných bratří

9.3. Františka Římská, mučednice

17.3. Patrik, patron Irska

19.3. Josef, snoubenec Panny Marie a pěstoun Páně (slavnost)

25.3. Zvěstování Páně (slavnost)

* Výuka náboženství pro děti a mládež je každou středu v 15.00 na faře.

* Věci do charity je možno přinést po předchozí domluvě. Tel.: 474659460

* Mše svaté na Květnově budou na 1. a 3. sobotu v měsíci (dle počasí).

* Každý pátek po mši svaté se koná pobožnost Křížové cesty v kostele.

Stalo se v únoru: Zemřeli: Anna Hvozdová, Marie Herynková, Anastázie Horvátová, Jozef Redai, Lydia Hubková

Setkání kněží ze Slovácka - neboli „čaganov“ se konal v Blatnici u svatého Antonína. V souvislosti s nedávným tragickým úmrtím mladého kněze, spolubratra ze Slovácka, byla vyhlášena modlitební akce Kněžská kruciáta. Více ze slov P.Miroslava Hříba:

Kněžská kruciáta.

Výzva kněžím k osobní obnově a modlitbám za sebe sama.

Bratři! Co ještě! Co ještě se musí stát, aby se naše srdce zachvělo. Nechci se ptát proč, ale chci a musím v první řadě sám sebe vyzvat k modlitbě. Jestliže nás zachráni zázrak pojd'me o něj prosit. Máme nést břemena jeden druhého. Neseme radosti a bolesti svých farníků, pojd'me společně prosit o posilu. Jsme zkoušeni, deptáni, unaveni, ale abychom nebyli zničeni pozvedněme své dlaně, myšlenky a srdce k modlitbě.

Máme významné poutní místo sv. Antonína Paduánského na Blatnické hoře. Patrona ztracených věcí, mocného přímluvce za vzájemné vztahy. Tiskne k sobě Ježíše.

Máme zářný příklad služebníka božího P. Šuránka který z tohoto poutního místa volá kněze k modlitbě za kněze. Vy-
užijme toho!

Po dohodě s duchovním správcem v Blatnici, budeme, kněží, kteří se do této kruciáty zapojí, **vždy o prvním úterku v měsíci v 15:00 zde obětovat mši sv.** K této mši připojíme dobrovolný

půst jako přípravu k této mši sv. Kdo se nemůže účastnit mše sv. na Blatnické hoře připojí se duchovně ten den, nejlépe v tu samou hodinu vlastním úkonem zbožnosti. **Smyslem kruciáty je vzít na sebe po dobu jednoho roku dobrovolný závazek prožít každé první úterý jako den pokání za kněze.**

V 15:00, v hodině Božího milosrdenství začneme modlitbou Korunky. Bude následovat mše sv. v kajícím duchu zakončená podle uvážení celebranta výstavem NSO a litaniami ke Kristu knězi a oběti. Zapojte se všichni fyzicky, úmyslem, postním předsevzetím. Tlučme! Volejme! Znovu svůj pohled upřeme na Kristovu tvář.

Na Blatnické hoře 3.února 2009

Chce se mi skoro věřit, že toto poslední nikým nespponsorované zastavení velehradské poutní cesty čekalo na nás na kněze.

O b ě t o v á n í

v chrámě, denně obětujeme toho, kterého Simeon držel v náručí, často prožíváme někde hluboko uvnitř meč bolesti. Chceme od prvního úterý v březnu přinášet oběť a modlit se za kněze. Připojme k této Kruciátě ještě toto dílo, které nám bude viditelně připomínat stálou potřebu oběti. Cena: 135 tis. *P. Josef Červenka*

kterého jsi v chrámě obětovala

Autor návrhu: Ak. mal. Milivoj Husák

Sponzor: kněží rodáci ze Slovácka

Jarní prázdniny v Jítravě

Jaro by nebylo jarem bez „Jítravy“. Letos jsme měli hodně sněhu. Toho děti jaksepatří využily. Na našich výletech jsme navštívili již tradičně Sloní kameny, ale také třeba křížovou cestu u Cvikova, teprve třetí orloj v České republice v Kryštofově údolí nebo Liberec, těsně před zahájením mistrovství světa v lyžování. Nás víc zajímalo plavání a

skvělý tobogán se semaforem. Nechyběla ani stezka odvahy nebo oblíbená noční hra „sardel“, i když paní domácí trochu hubovala. V kostele svatého Pankráce jsme měli mše. Myslím, že všichni se jen neradi balili domů - a to je dobré znamení pro příští sezónu. Pásmo fotek a videí najdete na internetu na adrese: www.youtube.com/user/dvoulety Chci poděkovat Marušce a Janě za závěrečné umytí auta. *P.Mirek*

Orloj v Kryštofově údolí

Masopustní veselí v Trmicích

Jako už jednou kdysi, zúčastnili jsme se masopustu na faře v Trmicích u Ústí nad Labem. Jelo nás celkem osm. Průvod masek vedl tradičně od fary přes město do jedné hospody, kde byl sál. Tady byla spousta soutěží pro děti. Naše skupina se též zapojila do programu, když jsme zahráli scénku o svatém Josefovi, pastýřích a sýrech. Potom

byla volná zábava. Masky měly jak děti tak i mnoho dospělých. Otec Jiří Voleský z Trmic měl na sobě kvalitní modrý fez a oblečení z Maroka. Dvěma tanečnickými kracemi se blýsklo pět romských děvčat. Více najdete na sestřihu videí na internetu: www.youtube.com/user/dvoulety Domů jsme se vraceli pozdě večer spokojení a v dobré náladě. Nocleh byl přichystán na faře. Později děti zjistily, že s překvapením. :-) Ráno posnídaly kvalitní guláš, který připravila sestra Imelda. Tož tak. Půst může začít!

P.Mirek

Kde je farář? (viz s.11)

Něco pro zasmání

Proti známému jezuitovi P.Rohovi vystoupil obuvník a namítal, že je pro člověka nedůstojné přistupovat ke zpovědnicí se slovy: „Já, bídný hříšník...“

Jezuita mu klidně odpověděl, že slova „já, bídný hříšník...“ netvoří podstatu zpovědi. „Můžete klidně přistoupit ke zpovědi se slovy: Já, pyšný švec..!“

Farář měl při pohřbu muže nevalné pověsti delší kázání o smrti a o věčném životě. Potom řekl: „Protože tu jsou mnozí, kteří by rádi slyšeli, jak se dívám na zesnulého, chci vyjádřit svůj názor: Byl to dobrý člověk - nepočítáme-li jeho hříchy.“

Stará babička jde objednat pohřební věnec své přítelkyni. Nahluchlému zahradníkovi říká: Poznamenejte si nápis na stuhu: Spi sladce! A že to má být vytištěno na obou stranách. A k tomu ještě: Nashledanou v nebi - bude-li na stuhách ještě místo. Při pohřbu babička zděšeně čte: „Spi sladce na obou stranách“ „Nashledanou v nebi, bude-li ještě místo.“

Malý Jirka se modlí: „Slibuju ti, Pane Bože, že budu poslouchat a budu hodný. A ty mi slib, že nebudeš dávat vitamíny do špenátu a mrkve, ale do čokolády a zmrzliny!“

Důstojníci v kasinu slavili povýšení svého kolegy na majora. Přítel mu poslal blahopřejný telegram s lakonickým textem: „Blahopřejí! Mt 2,10.“ Po delším dohadování kdosi záhadu rozluštil, když sehnal Bibli. Tam stálo pod uvedeným veršem: „Když spatřili hvězdu, zaradovali se velikou radostí.“

Učitel chce dětem přiblížit přikázání „Nepokradeš“ a ptá se: „Když sáhnu do kapsy druhého člověka a vezmu mu jeho peníze, co pak jsem?“ „Jeho žena,“ odpoví Anička.

Dva malí hoši se perou. Jeden dospělý věřící je napomene.

„Nevíte, že máte milovat i své nepřátele?“

„Ale my nejsme nepřátelé, to je můj brácha!“

„Proč se Pán Ježíš po svém vzkříšení ukázal nejdříve ženám?“

„Aby se zpráva o jeho vzkříšení rychle rozšířila!“

Pravá podstata postu není ve zdrženlivosti od pokrmů, ale od hříchů.

Sv.Jan Zlatoústý.

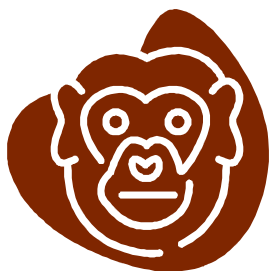
Postit znamená pustit.

Kdo se postí, něco si odřiká, je buď tlustý, nebo šetří, nebo je příliš zbožný. Takto zjednodušeně se dívají na půst lidé dnešní doby. Smysl oběti, postu, spočívá podle této domněnky ve zřeknutí se radostí tohoto světa. Ve skutečnosti ale bez postu nemůžeme správně vychutnat žádnou světskou radost. Jen z těch věcí mohu mít radost, jen z těch věcí se mohu opravdově těšit, na nichž nejsem závislý. Sklenička vína ve vhodnou dobu mezi přáteli udělá radost. Kdo však bez alkoholu už nedokáže žít, ten musí pít i když z toho nemá vůbec radost. Už není svým pánem, nýbrž otrokem své pijácké vášně. To platí o všem, co člověk dělá nebo užívá. Kdo přijde z práce domů, zapne televizi a vypne ji teprve, až jde spát, kdo ji má jako nezbytnou kulisu domácího prostředí, tomu ani ten nejlepší televizní pořad neudělá opravdovou radost. Takový člověk je naopak zcela bezmocný a nešťastný, když televize jednoho dne přestane hrát. A tak bychom mohli pokračovat.

V Prvním listě Korint'ánům najdeme větu: "Všechno je mi dovoleno, ale ničím se nesmím nechat spoutat". Když se postíme, činíme se nezávislymi na věcech tohoto světa. Nečiníme tak proto, že jimi pohrdáme, nýbrž právě proto, abychom si udrželi nezkalenou radost z jejich užívání. Kdybychom v klidu uvážili, kolik věcí nám už nedělá radost, tak zpozorujeme, jak dobře by nám udělalo cvičit se v opravdovém postu. Ten nám chce ukázat, co přináší člověku opravdovou radost ze života: není to možnost za každou cenu všeho užívat, nýbrž právě nezávislost na věcech, které mohu, ale také nemusím mít.

Jeden příklad odjinud. Víte, jak černošští domorodci chytají opice? Velmi důvtipně. Ke stromu přiváží kožený pytlík s rýží, oblíbenou potravou opic. Otvor pytlíku je tak úzký, že jím projde jen otevřená dlaň opice. Ta když ucítí, že je v pytlíku rýže, nabere do dlaně co nejvíce. Ale následuje zrada: sevřená dlaň s rýží neprojde úzkým otvorem! V té chvíli se objeví dosud skrytý domorodec. Opice piští, skáče, snaží se osvobodit, ale marně. A přece stačilo jedno: otevřít dlaň a pustit rýži. Otevřená dlaň by otvorem snadno prošla.

Možná právě to je jedna z hlavních příčin našich životních trampot: držíme se křečovitě něčeho, bez čeho zdánlivě nemůžeme být a žít. A to nás drží v pasti. Začínáme naříkat, stěžovat si, proklínat. A přitom by stačilo jedině: něco pustit!
Z knihy Ranní zamyšlení s Prokopem Siostrzonkem (KNA)

Miluji svou dobu.

Pošilháváš po starých dobrých časech. Nejprve se trochu mýlíš, protože nebylo ideální doby ani v náboženském ohledu. I doba nehlubší víry byla zároveň dobou nejstrašnějších hříchů a výsměšných rouhání. Ale i kdyby za námi byly doby šťastné, klidné a bohumilé, my jsme dnes postaveni do doby, kterou máme učinit lepší, šťastnější a bohumilejší.

Vždycky zůstává člověk obrazem Božím. Vždycky zůstane cílem křesťanské práce vytvořit království Boží v duších lidí své doby.

Těšilo by vás, kdybyste nemuseli zápolit, kdybyste nemuseli dobývat království Boží? Trpí přece násilí, a jen ti, kteří používají násilí, jen ti ho dobývají. Totiž násilí na sobě, násilí v úsilích, násilí na satanovi, na zlu.

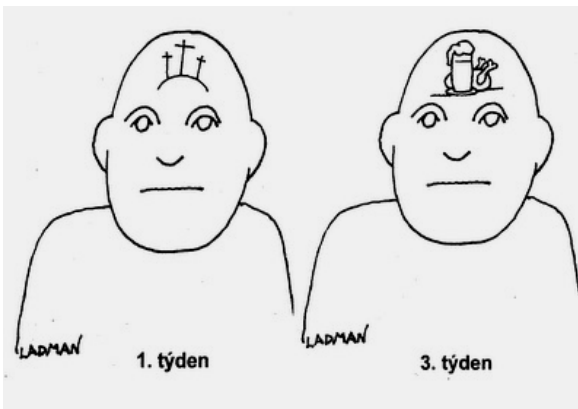
Bůh nás postavil do naší doby, kterou nám dal jako úlohu, kterou máme vyřešit. V této době, v těchto poměrech máme pracovat na království Božím. Protože je to vůle Boží, proto musíme tuto dobu milovat takovou, jaká je, milovat ji ne pro její chyby, nýbrž milovat ji jako projev vůle Boží k určité naší úloze.

Měli bychom být vděčni Bohu za to, že nám dal velký a těžký úkol, že nám tak důvěruje, že nám svěřuje těžké úkoly. Jako neváhají apoštolové jít ke všem národům, jako je lákají právě tajemné dálky, tak pravého křesťana vábí právě těžkost a nesnadnost dnešní křesťanské úlohy postavit království Boží do této doby, přiblížit je dnešnímu člověku s jeho předsudky, s jeho odporem.

Protože předpověděl Kristus ustavičný boj svému Království, jest jakákoliv melancholie a unavenost pekelným pokušením. Boží pravda a jeho království si zaslouží, abychom všechno podnikli, všeho se odvážili pro ty, kteří ještě neznají sladké poselství Boží.

Pane, děkuji ti za to, že něco chceš ode mne. Pán – ode mne! Přičiním se, abych nezklamal tvou důvěru!

*P. Silvestr Maria Braito OP
z časopisu
Na hlubinu - 1938*

Přečetli jsme za Vás – KT č.6 - Správná trefa – Markéta Šmerdová

„A mami, víš, co se mi zdálo? Byli jsme v nějakém hradě a já jsem lezl na opevnění, chtěl jsem se podívat, co je za ním, pak to bylo moc vysoko a nešlo to tam ani zpátky, tak jsem skočil.“ „A kam jsi skákal?“ zeptala jsem se, neboť moje myšlenky se po ránu teprve líně protahovaly a odmítaly samostatně pracovat. „No přece mamince do náruči,“ dodal udiveně, jak můžu být tak nechápavá. „Samozřejmě jsem se trefil,“ dodal spokojeně. Popadl svačinku a utíkal do školy.

Sny někdy pomůžou obléci do konkrétního kabátku slov, co se skrývá hluboko v našich myšlenkách. Někde mezi žehlením a chystáním oběda mi došlo, že ten sen je vlastně zajímavý obraz rodinného života. Tam uvnitř je bezpečný prostor, otevřená náruč, jistota. Hradby jsou tvořeny příkazy, zákazy a doporučeními, zvyklostmi ... Tam venku je neznámo, možná dobrodružství a možná i nebezpečí. Mnoho rodičů má důvodné obavy z období, kdy dětem přestává stačit hra na prvním nádvoří a mají oprávněnou touhu poznat, jaký je život venku. Snažíme se brzdit rozlet mladých křídel, odvoláváme se na jejich nezkušenost (ale jak jinak ji mají získat?) nebo na náš ušlechtilý strach o ně. A v koutku duše se skrývá obava z chvíle, kdy na našem hradě bude konečně uklizeno, ovšem zároveň ticho a prázdno.

Není snadné dát dětem tu správnou míru svobody v tom správném okamžiku. Navíc, co fungovalo u tří starších, nemusí nutně fungovat u čtvrtého dítěte. Láska, jež se promění v klec, byť ze zlatých prutů, nedá druhému příležitost svobodně na lásku odpovědět.

Dostala jsem k Vánocům magnetku na lednici, malý obrázek, na němž je napsáno: Bůh nemůže být všude, a proto stvořil maminky. Je to samozřejmě dobrý vtíp, s mnohavrstevnou pointou, z nichž jedna tkví v tom, že Bůh zvládá být všude, a přesto stvořil maminky. V hloubi duše vím, že by to Bůh dokázal „levou zadní“ i bez nás. Přesto nás pozval k velkému dobrodružství, k účasti na jeho každodenní stvořitelské piplačce s kouskem lidského pokolení. Pohled na ledničku mi pomáhá, když hrozí nebezpečí, že představy o vlastní důležitosti a nepostradatelnosti příliš zaplevelí moje myšlenky.

Je to trochu podobné, jako když svěříme malému cvrčkovi veledůležitý úkol ozdobit dort čokoládovou polevou. Možná se mu nejdřív nebude chtít vstávat od převlékání panenek nebo od autíčkových závodů. Pravděpodobně přijde i chvilka vzteku, nepůjde-li vše napoprvé bez chyby. Ale pak bude každý v domě vědět, že „to jsem udělal já“, a malý cvrček v radosti nad svým výtvorem velkoryse přehlédne, že maminka udělala zbytek, nějakých 95% díla, a posléze musela vydržnout celou kuchyň i celého cvrčka.

Tak nějak si představuji, že se Bůh dívá na naše důležité hemžení a snaže-

ní, usmívá se naší radosti z hotového díla, občas nás jemně popostrčí k jinému úkolu a stále je připraven nás vydrhnout dočista, jakkoliv ví, že se za chvíli zase pořádně zmažeme.

A až polezeme na hradby, bude to vysoko a nepůjde to tam ani zpátky, nemusíme se bát skočit do jeho náruče. Je rozevřená dokořán, takže se trefíme.

(Krácenno). (Katolický týdeník si můžete předplatit na faře.)

Jak jsem sbíral Turistické známky - Poutní místo Mařenice

Na jedné z výprav o jarních prázdninách jsme šli s dětmi přes vesničku v Lužických horách. Děti byly hodně unavené a měly hlad a tak jsme „zaparkovali“ do příjemně vyhráté hospůdky U tří lip. Ještě jsem se ani nerozkoukal a některé děti měly už svou známku koupenou. Jedná se o kostel, který je zasvěcen svaté Marii Magdaléně, podle níž je zřejmě pojmenována i obec. Uvnitř v kostele jsme nebyli. Barokní kostel se zajímavou věží a ambitem je hezky opravený a

posazený na louce mezi lesy Lužických hor. Zezadu, jakoby ho chrání hora Hvozď, 749m. Poté, co jsme se nablábili smaženým sýrem, pokračovali jsme dál. Většinou bylo zataženo a sněžilo, tady byla výjimka - když jsme se vydávali na cestu, obloha byla krásně modrá. Pod sněhem byl však zrádný led a o pády nebyla nouze :-)

Mirek

Knihy z farní knihovny k zapůjčení

UZDRAVENÍ RODOVÝCH KOŘENŮ

Kenneth McAll

Kenneth McAll se narodil v Číně v roce 1910. Jeho zkušenosti z Číny v něm probudily zájem o jev posedlosti. Od té doby zasvětil svůj život léčení psychických nemocí skrze Boží vedení. Je asociovaným členem Královského kolegia psychiatrů (Royal College of Psychiatrists). Ve svých odborných článcích a knihách píše o mentálních nemocech a uzdravující síle eucharistie.

Autor v knize popisuje, jak pomocí svých zkušeností, které získal jako lékař, a svých zkušeností víry objevil a vyzkoušel nové metody uzdravování. Je přesvědčen, že mnozí pacienti, jejichž nemoc je považována za pravděpodobně nevléčitelnou, jsou obětí negativního působení svého rodu a jeho historie. Doktor Kenneth McAll hledá prostředky, jimiž by bylo možno osvobodit tyto lidi od důsledků zla obsaženého v životě jejich předků. Jde tedy o uzdravení rodu, jeho kořenů.

Farní charita Jirkov po velkém zájmu v loňském roce organizovala i letos jednorázovou **sbírku nepotřebného oblečení** - v pondělí 23.2. na faře v Jirkově. Sešlo se tolik krabic a pytlů s ošacením a jinými věcmi, že se dalo v následujících dnech farou sotva projít. Věci poslouží dál charitním účelům pod záštitou Diakonie Broumov. Veliký dík za organizaci patří sestře Zdislavě a dalším, kteří rovnali krabice, atd. Na fotce je oblíbená pingponová stůl - v současnosti mimo provoz. Věci do farní charity je možno nosit během celého roku, avšak po předchozí telefonické domluvě: 474659460

Kostelní sbírka tzv. **Svatopetrský halěř** na charitativní činnost Apoštolského stolce činila letos v Jirkově a Strupčicích 4.500 Kč. Všem dárcům Pán Bůh odplatí!

Citát na březem: „Kdo bere, lépe jí - kdo dává, lépe spí!“